

נידון בכבודו

מקדיש אבר שהנשמה תלויה בה מתפשט לכל הבהמה

ערכין

יכול שאני מוציא אף
 דבר שהנשמה תלויה בו?
 ת"ל: נפשות
 אמר רבא: לומר שנידון בכבודו,
 סד"א: נדר בערכך כתיב,
 כל שישנו בערכין נידון בכבודו,
 וכל שאינו בערכין אינו נידון בכבודו.
 ת"ל והיה ערכך -
 לרבות טומטום ואנדרוגינוס לדמים

תוספתא ערכין

והתניא:
 ראש עבד זה הקדש -
 הוא והקדש שותפין בו,
 ראש עבד מכור לך -
 משמנין ביניהם;
 ראש חמור זה הקדש -
 הוא והקדש שותפין בו,
 ראש חמור מכור לך - משמנין ביניהם;
 ראש פרה מכור לך -
 לא מכר אלא ראשה של פרה,
 ראש פרה הקדש -
 אין להקדש אלא ראשה

ברייתא תמורה

רגלה של זו עולה -
 יכול תהא כולה עולה? תלמוד לומר:
 ...ממנו קודש ולא כולה קודש...
 דברי ר"מ ור"י;
 ורבי יוסי ור"ש אומרים:
 מנין לאומר רגלה של זו עולה שכולה
 עולה?...לרבות את כולה;
 ואפילו למ"ד אין כולה עולה,
 הני מילי דאקדיש דבר שאין הנשמה תלויה בו,
 אבל דבר שהנשמה תלויה בו - קדשה כולה!

קדשי בדק הבית

נידון בכבודו

קדשי מזבח לדמים

אינו נידון בכבודו

קדשי מזבח לגופו

נידון בכבודו

מיגו דקדיש חד אבר
 קדשה כולה

הא דאקדיש חד אבר

חד אבר נמי
 איבעויי איבעיא לן,
 דבעי רבה:
 הקדיש אבר לדמיו, מהו?

הכא בבעל מום

ראש פרה
 דומיא לחמור

אינו נידון בכבודו

דבעי רבה:
 דמי ראשי לגבי מזבח, מהו?
 כי אבעיא לן - מקמי דאשמעה
 להא מתניתא, השתא דשמעה
 הא מתניתא לא מיבעיא לן

כי איבעי לן - בתם

דבעי רבה:
 הקדיש אבר
 לדמיו, מהו?

מי אמרינן תרי מיגו ביחד?

הא דאקדיש כולה

והא מר הוא דאמר:
 מקדיש זכר לדמיו,
 קדוש קדושת הגוף

מיגו דנחתא ליה קדושת דמים
 נחתא ליה קדושת הגוף